

Bertas neatplėsdamas nuo namūnuko akių padavė jam ir mažą maišelį.
 – Dėkui! Susimatysim per Kaledas, – mirktelejo akį namūnukas. – Einu tikrinti kitų kelių.
 – Labai tikinusi, kad jums pasiseks.
 – Iki pasimatymo! – šyptelejo namūnukų žvalgas ir užtrenkė dureles.
 – Iki... – susnabzdėjo Bertas, o durelės jo akyse ėmė nykti, kol liko tik paprasta siena. Bertas dar ilgai į ją spokojo. Cia tai bent nuotykių! Bet ar kas patikės slaptomis durimis ir namūnukais? O gal jam iš tiesų tik prisapnavo?

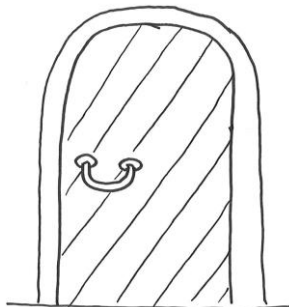

netikėtai paklausė Bertas.
 – Ir sausainius, ir duoną, ir morkas, o visų labiausiai – riešutus. Gal turi?
 – Taip! – Apsidžiaugė Bertas, prisiminęs slaptas riešutų atsargas. – O tu palauk! As tuoj!

Kaip galėdamas greičiau nubėgo į virtuvę, pastvėrė kelis sausainius, sauja riešutų ir įgriuvo atgal į savo kambarį. Namūnukas sėdėjo mažųjų durelių tarpduryje ir atrodė labai pavargęs. Plaukai turbūt dar labiau susišiausė.
 – Štai! – Bertas ištiesė sauja riešutų. Namūnukas atkūto! Keli riešutai dingo mažoje burnoje, kiti kišenėse.

Monika S.K.

Bertas ir slaptosios durys

– Gerai jau. Aš – namūnukas, Turim veiklų, gyvenam smagiai, visko neapsakysi.
 – Namūnukai... – susizavėjęs snabzdėjo Bertas. – Ar jus...
 – Taip taip, mes.
 – Ir...?
 – Taip, ir tą mes, – tarsi atspėjęs jo mintis bėrė namūnukų žvalgas.
 – O dabar mus išiko bėdai! Dingo planai su slaptų tunelių sistema, slaptazodžiais, jų užslaptinimas ir atslaptinimas. Klaidžiojam, tiesaus kelio nerandam. Jau penkiolikimą tunelį tikrinu, ir vis ne ten. Visai nusipilūkiau! – O tu sausainius mėgsti? –

Išplėtęs akis Bertas žiūrėjo į mažutes dureles, iš kažkur atsiradusias jo kambario sienoje. Ar tai sapnas? Kai ėjo miegoti, ten buvo tuščia!

Bertui ir smalsu, ir baisu. Iš kur jos atsirado? Ar jos tikros? O jei jos atsidarys ir pasirodys pabaisa? Gal jau išlindo, kol jis miegojo???

Bent jau pabaisa būtų nedidelė, nes durelės visai mažytės. Tokio dydžio pabaisos turbūt ir neišsigastų...

Staiga durelės atsidarė! Iš netikėtumo Bertas pašoko taip aukštai, kad būtų galėjęs užšokti ant spintos, jei ši būtų stovėjusi arčiau.

– Ne, aš paprastas vaikas (čia pat prisiminė Harį Poterį, kuris pradžioje irgi buvo paprastas vaikas. Gal ir Bertui pasisektų tapti burtininku?).
 – Eč, teks šitą kelią atšaukti ir tikrinti naują. Mums reikia burtininko. Atei!
 Bertas skubiai stvėrė už mažųjų durelių, kol šios neužsivėrė.
 – Palauki – dar susūko. Špejoj! Pasisiaususi galva grizo ir nelabai mandagiai paklausė: „Ko tau? Aš nieko nedalinu!“
 – Bent pasakyk, kas tu toks ir kam jums burtininkas! Gal aš galiu padėti?

Pro durų plyšį pasirodė pasišiaušusių plaukų kupeta. Bertui iš nuostabos žandikaulis atvėpo. Jis matė, kad tai ne pabaisa, nors ir pabaisiškai pasišiaušusi. Bet kas tai?

Mažos akutės su nuostaba tyrinėjo Bertą. Po kiek laiko pasigirdo plonas balselis:

– Tu nepanašus į Didįjį Burtininką!

Bertas šiaip ne taip atsigavo:
 – Ar turėčiau būti panašus? Juk ne karnavalas! O kas tu toks?

– Aš žvalgas, tikrinu, ar kelius. Tu nesi Didysis Burtininkas? – nusivylęs perklausė.